6. júla 2024

Meditačný obsah č. 249

Doterajší meditačný obsah o tapas, o disciplíne a z nej vyplývajúcom nevyhnutnom vzpriamení sa k vyšším ideálom ponad nízke vášne, vedie vedomie k prvému citlivému vnímaniu kozmických súvislostí.

Odkiaľ pochádza schopnosť vzpriamiť sa, ktorá sa začína už u dieťaťa, keď prechádza z batolenia k stojacemu postoju? Ktoré silové účinky sú dané každému jednému dospelému človeku, keď sa každý deň upriamuje k svojim každodennostiam a nedvíha iba svoje fyzické telo s hlavou, ale okrem toho sa bráni voči ťažkostiam, nadväzuje vedomý vzťah k ideálu, dlhodobo sa mu venuje a nakoniec ho vedie k autentickej realizácii?

Sily, ktoré umožňujú vzpriamovať fyzické telo a psychiku, sú spravidla k dispozícii niekedy viac a inokedy menej. K objasneniu toho, ako nastáva vzpriamovanie, prispieva ľudské vedomie väčšinou iba povrchne a vysvetľuje to veľmi diletantsky napríklad tak, že keď sa vytráca akákoľvek motivácia a únava núti telo spať, môže za to vraj počasie.

Vo všeobecnosti sily vzpriamenia vznikajú prostredníctvom myšlienok s ich duchovnou bytostnou podstatou a umožňujú ľudský vývoj. Na rozdiel od človeka, zviera sa vzpriamuje z pudových síl, no v zásade ostáva s chrbticou spravidla viac v horizontálnej línii.

Nasledujúca meditačná veta môže poskytnúť ďalšie vnemy o schopnosti vzpriamenia sa:

Odvaha k oslobodzujúcemu odpútaniu sa od nepotrebných zvykov, závislostí, nízkych vášní, nesprávnych predstáv a emocionálnych nálad prostredníctvom cieľavedomého vnímania vyššieho ideálu, vytvára v kozme sily vzpriamenia. Je to obeť, ktorú človek prináša a ktorá nepriamo podporuje tie sily, ktoré v konečnom dôsledku vedú ľudí k skutočnejšiemu vzpriameniu.[1]

Rudolf Steiner popisuje svetovo-kozmickú súvislosť so spaľovaním kovov, proces, ktorý predpokladá veľkú energiu a vyžaduje silnú tvorbu plameňov. Tento proces vytvára svetlo a vyžaruje teplo v zmysle spätného žiarenia. Aká veľká je však obeť človeka, ktorý sa sám stáva plameňom a ktorý dosahuje ideály a súčasne sa odpútava od bežných nízkostí, ktoré ľudskú bytosť iba zbytočne pripútavajú k zemi?

„To, čo sa v kove (v procese spaľovania) vyparí, vyžaruje do diaľav sveta, no vracia sa späť v silách svetla a v tepelnom žiarení svetla. A tým, že sa to vracia naspäť z vesmírnych diaľok, tak z dieťaťa, ktoré ešte nevie hovoriť a chodiť, ktoré sa musí ešte batoliť, to utvorí dieťa vzpriamene chodiace. Tak máme prúdenie nahor, ktoré môžete vidieť v roztápajúcich sa kovoch: keď vyjde von dostatočne ďaleko do vesmíru, obráti sa späť a vráti sa, a sú to tie isté mocnosti, ktoré vzpriamujú dieťa."[2]

[1] V Bhagavad Gíte je tiež veľmi zreteľne vyjadrená myšlienka obete alebo umenie skutočného odpútania sa. Kap. III, verš 12: tair dattān apradāyai □bhyo yo bhu□kte stena eva sa□ – „Bohovia, ľúbezne povzbudení obeťou, vám doprajú radosti, po ktorých túžite."

[2] Rudolf Steiner: Antropozofické poňatie nadzmyslového človeka, GA 231, s.150

meditácia č.248 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.250